

pel dret a l'autodeterminació!

ni amenaces ni retallades!

---

nº 68 febrer 2006 - donatiu 1,50 euros

Sindical   pàg 4-8
5 anys de llei d'Estrangeria
Seat en lluita

Política   pàg 9-12
La *lepenització* del PP
Estatut de Catalunya: segones rebaixes
Monarquia, presó de pobles

Memòria   pàg 13,14
30 anys després del 3 de març de Gasteiz

Internacional   pàg 15-20
La provocació de les caricatures
Contra el nou contracte per joves a França
Petroliers i piqueteros en lluita a la Patagònia
Cap on duu Hamàs Palestina?

Correu Internacional:
Després de les eleccions a Palestina

SEIS VIAJES, SEIS ESTILOS

(de "Diagonal"
www.diagonalperiodico.net/)

Encuentra el modelo de viaje que más se ajusta a tu personalidad o a la ausencia de ella

PARA SIBARITAS. ¡Sé presidente durante tus vacaciones!: es lo que propone la empresa Langley y Cia. Ofrecen un sorprendente catálogo de países dispuestos a ser gobernados en el que constan varios europeos. El paquete básico incluye: elecciones orquestadas o golpe militar (según temporada), ministros de defensa, economía e interior, traslados y destituciones.

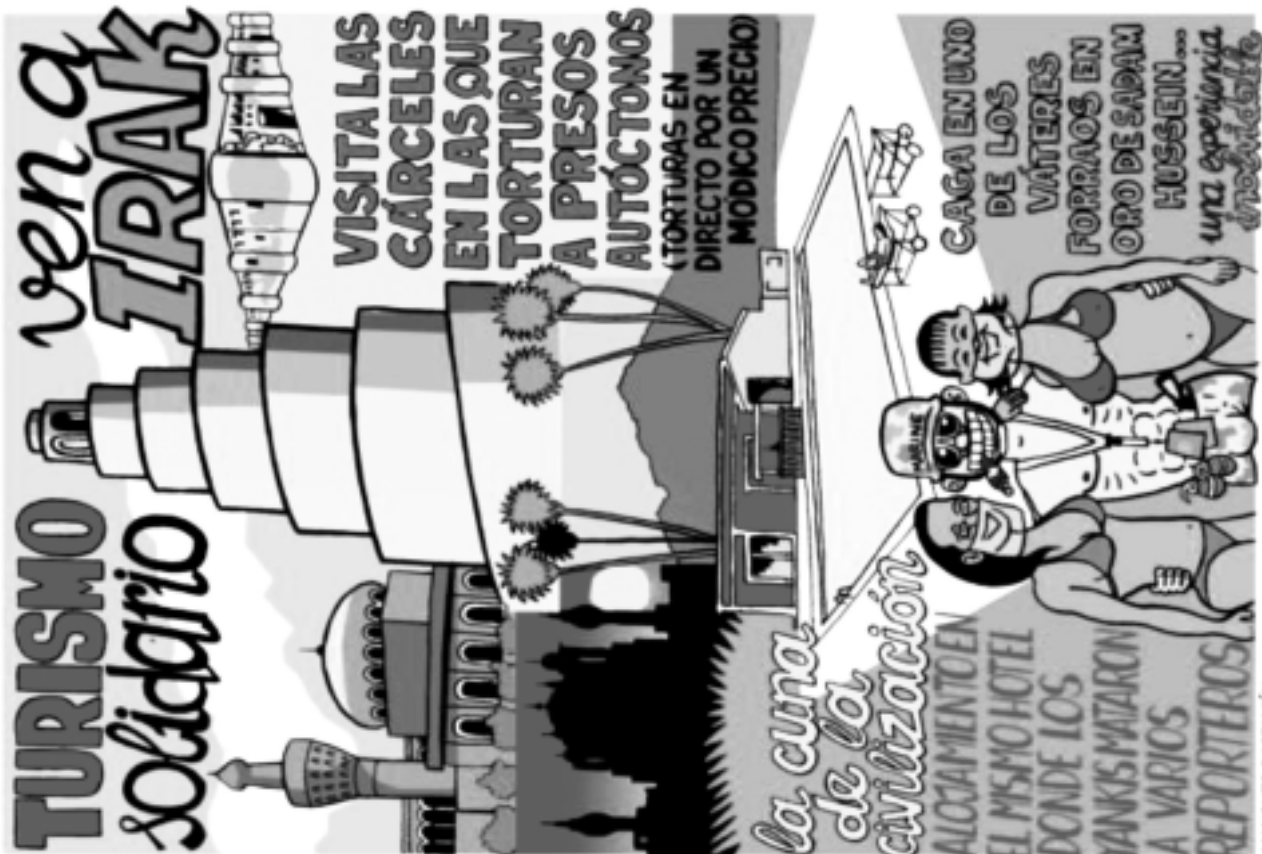
PARA LOS 'MÁS MOLA'. ¿Harto de viajar con los amigos a Goa en una Volkswagen Caravelle? ¿De buscar con tu tabla las mejores olas en las playas de la Polinesia? Embárcate en el primer crucero espacial hacia el sol: más de 2.400 horas seguidas de música trance, barra libre de bebidas inteligentes, drogas socialistas, ambiente cálido y, por supuesto, muy buen rollo.

PARA NOSTÁLGICOS. Todas las semanas la Hermandad Antigua Tradicional Española (HATE) y la FAES, organizan pequeños desembarcos en el islote de Perejil. El precio incluye: camisa bordada en rojo o tricorno (a elegir), las memorias del príncipe Felipe, y ferrosas y espontáneas muestras de afecto por parte de los perejileros autóctonos. Salidas desde Génova.

PARA ORIGINALES. Planea unas vacaciones e i el ignoto Benidorm, en la costa de Valencia. Baila con las misteriosas guiris; aspira los placeres secretos del humo de las discotecas, disfruta de tu metro cuadrado de playa, come paelitas que valera un Perú... El precio incluye una depresión y tres litros de agua de valencia.

PARA EXTRAVAGANTES Y OENEGEROS. Conoce los arcanos enigmas de la tumba del emperador Khai-Ardón en la península de Malvavieja. Introduce en los laberínticos túneles que componen la vieja ciudad imperial. Busca los dientes, brazos e insignias de los que trágicamente perdieron la vida construyendo esta fortaleza del siglo cuarto de nuestra era. Haz turismo solidario visitando la Malvavieja de hoy en día.

PARA TODOS. Es el camino más rápido hacia el futuro. ¡Visita tu Banco! Contrae una hipoteca a 30 o 40 años. Levántate cada mañana en el mismo lugar, cada día de tu vida, compra un ticket de ida y vuelta hacia tu lugar de trabajo y déjate llevar. No es la aventura más económica ni la más divertida, ni técnicamente es un viaje, pero para todos es la preferida.

MANOLITO RASTAMÁN

Lluny d'estabilitzar-se com un partit tradicional de la democràcia cristiana europea, el PP evoluciona cap al populisme i la demagògia de l'extrema dreta. Ara ens presenten la campanya contra l'Estatut de Catalunya, recullen signatures i inflamen l'odi entre pobles, agitant la bandera de la unitat d'Espanya, contra la "insolidaritat" dels catalans. Però el discurs avança ràpidament cap a quelcom més greu: poc menys que a alliberar els castellanoparlants "oprimits" i "perseguits" pels catalans i les institucions catalanes. L'afirmació de Rajoy que el castellà a Catalunya pateix la mateixa persecució que el català sota el franquisme és una falsificació indigna enverinada. Però no fem bromes amb aquesta espiral d'agressivitat que està desfermant el PP contra Catalunya, doncs no cal anar gaire lluny per recordar com Milosevic agitava als carrers de Belgrad la bandera de la defensa dels serbis ultratjats als carrers de Kosova per la població d'origen albanès.

El més greu no és que constatem, com ja sabem, que la dreta d'aquest país era i és franquista, sinó que no hi ha veus clares que li parin els peus. L'"esquerra" del PSOE i IU, les direccions sindicals de CCOO i UGT, a Andalusia, Extremadura o Madrid, tots callen davant les mentides dels populars i deixen fer, quan no directament s'hi afegeixen, com fan els Bonos i Rodríguez Ibarra que atien el foc anticatalà tot contribuint a la campanya de PP. I és que l'esquerra institucional i sindical es va reconvertir en monàrquica i, com a tal, en centralista. El règim monàrquic presenta així dues cares, la dels "falcons" amb el PP i sectors militars i judicials, i la dels "coloms" amb el PSOE, IU, i les direccions de CCOO i UGT. Les dues es complementen, doncs formen part de la mateixa moneda monàrquica.

Els treballadors/es i els joves, les classes populars no ens poden deixar arrossegar a aquest enfrontament entre pobles, d'on sempre les classes dominants n'han tret profit. Qui roba als treballadors andalusos no són els treballadors catalans, ni als catalans als madrilenys. Es roba al conjunt de la classe treballadora, per part de la classe dominant i l'Estat que la serveix. Posem un exemple i parlem de xifres: el PP s'escandalitza que Catalunya, segons Maragall, aconseguirà uns 3.000 milions d'euros més cada any amb el nou Estatut, en detriment d'altres. Però un treballador del que s'ha d'escandalitzar és que entre les cinc entitats financeres: Santander, BBVA, La Caixa, Popular i Caja Madrid, van guanyar conjuntament el 2005, 13.240 milions d'euros, un 52% més que el 2004. El que ens ha d'escandalitzar és que la despesa militar per al 2006 és de 21.208,19

milions d'euros ("Gasto militar 2006. Análisis de Tor"). Si posem només aquestes dues xifres al servei dels treballadors i els pobles, és a dir quasi 34.500 milions d'euros, oi que viuríem extremenys, madrilenys i catalans, tots molt millor? La lluita que reclamem per als treballadors no és entre pobles, sinó contra les classes dominants i el seu Estat. La millor unitat que necessitem entre treballadors és la de la llibertat dels pobles, i per tant, la que es desprèn del seu dret a l'autodeterminació.

Els treballadors/es i els joves, les classes populars no ens poden deixar arrossegar a aquest enfrontament entre pobles, d'on sempre les classes dominants n'han tret profit.

El poble palestí viurà l'experiència de Hamàs al govern, i de les promeses que cauran pel camí ara que arriba al poder. Rebutgem qualsevol pressió d'Europa o d'EEUU per canviar el que el poble palestí ha decidit

---

de les promeses que cauran pel camí ara que arriba al poder. Rebutgem qualsevol pressió dels governs europeus o del d'EEUU per canviar el que el poble palestí ha decidit, quan aquests mateixos governs mantenen el suport a un Estat sionista que ha institucionalitzat el terrorisme d'Estat. La lluita per donar suport al poble palestí des de les organitzacions de solidaritat ha de continuar, de la mateixa manera que ho hem fet quan al capdavant de l'autoritat palestina estava Arafat, perquè la solidaritat amb el poble palestí no amaga ni la crítica ni les diferències polítiques que tenim amb les autoritats palestines. Es més, nosaltres directament donem tot el nostre suport a la construcció d'una alternativa des de l'esquerra revolucionària que continuï lluitant per la Palestina reunificada i laica que va ser l'ensenyà de la resistència palestina davant l'imperialisme.

La victòria de Hamàs a les eleccions legislatives palestines ha obert una profunda controvèrsia no només entre els estats europeus i els EUA, sinó també dins l'esquerra. Els resultats electorals no són altra cosa que l'expressió del rebuig del poble palestí a la política continuada de concessions i col·laboració amb Israel que han imposat, des de fa més de deu anys, els buròcrates de l'Autoritat Nacional Palestina. Si els islamistes han arribat al poder a Palestina, és perquè la direcció de la laica OAP va sotmetre's als dictats dels EUA i Israel, i sota la seva pressió va començar a reprimir el poble palestí des de les institucions.

Nosaltres no tenim cap dubte a caracteritzar Hamàs com el que és, un partit que va enfrontat el pacte d'Oslo, i en aquest sentit va capitalitzar el descrèdit dels signants, però a la vegada un partit amb un programa reaccionari. Serà el poble palestí qui viurà l'experiència de la nova política que farà des del govern, i

17 de febrer de 2006

LI

Cinc anys de la llei d'Estrangeria

Mort, racisme i sobreexplotació

El gener de 2001 entrava en vigor la llei 8/2000, producte del pacte d'Estat d'immigració. El PSOE va justificar el suport a la Llei d'Estrangeria tot plantejant que cal posar aturador a l'arribada d'estrangers per mantenir les garanties de l'estat del benestar. Havent calat el discurs de l'"aquí no hi cap tothom", el govern Zapatero, a més d'augmentar el control de les fronteres, ha donat una altra volta de clau: ara ens diuen que la llei ha de servir per "lluitar contra l'economia submergida i adequar els fluxos a les necessitats del mercat laboral espanyol". Lamentablement CCOO i UGT, juntament amb IU que es va abstenir en la votació, s'han abonat a la mateixa idea, recolzant el reglament que desenvolupa la llei. Passats cinc anys, el balanç de l'aplicació de la Llei d'Estrangeria demostra el preu esfereïdor d'aquesta política. No ha servit per aturar l'arribada d'immigrants, sinó per imposar la mort a les fronteres, per aprofundir la sobreexplotació dels treballadors sense papers, i per obrir una creixent divisió al si de la classe obrera entre autòctons i estrangers per evitar que la reacció a la degradació de les condicions de vida i de treball enfronti els qui en són els autèntics responsables.

Vegem les dades del propi govern: amb la llei més restrictiva que mai ha tingut l'Estat espanyol, l'any passat hi havia com a mínim 1.348.000 treballadors il·legals (1). La meitat van obtenir papers en el procés de

al milió. I no és que a les fronteres s'hagi afavorit precisament la llibertat de moviments: des de 2003, 46.632 treballadors han estat detinguts a les pasteres, i 413 (sempre segons xifres oficials) han mort

regularització, el més gran que s'ha fet mai, però alhora el que més gent ha deixat fora. La bossa de treballadors sense papers ha seguit creixent i ara es calcula que arriben

o desaparegut. Van blindar les costes amb tota mena de tecnologia punta (des de sensors que detecten l'escalfor corporal fins a radars i sonars). Això no va aturar els joves

africans que fugen de la misèria: s'organitzaren per saltar les tanques de Ceuta i Melilla. Ara les han fet més altes, però tant se val: com a la frontera entre Mèxic i Estats Units, han començat a excavar túnels sota la tanca.

Els fluxos migratoris no depenen de les condicions que s'imposin als països d'arribada, sinó del que està passant als països d'origen. A més el capitalisme globalitzat aprofundeix les desigualtats entre un nord desenvolupat i un sud que s'enfonsa en la misèria, més gent estarà disposada a deixar-ho tot i jugar-se-la per un futur que a casa seva se'ls nega. És la torna de l'espoli: l'imperialisme podrà saquejar tots els recursos d'aquests països, però no podrà evitar que la gent travessi mig món per arribar al seu cor buscant una vida digna. No voler veure aquesta realitat no només és negar una evidència, sinó també perdre la memòria de la nostra pròpia història. La gent no emigra per gust ni perquè el viatge o l'arribada els resultin més o menys fàcils.

I de la mateixa manera que no podem tancar les fronteres, no podem regular l'arribada de treballadors estrangers a la mida justa perquè vinguin a fer les feines que no volem fer nosaltres ni ens sanegin les arquees de la Seguretat Social. Dir que "deixarem entrar els immigrants que pugui absorbir el nostre mercat laboral" a aquestes alçades només es pot considerar mesquí. Des de 1985 s'han aplicat polítiques de contingent per contractar en origen els treballadors que la patronal volia, amb un perfil que respongués a les seves necessitats: però el gruix de la immigració ha funcionat per camins diferents als dissenyats per cada govern de torn.

Fa cinc anys, des d'aquestes pàgines dèiem que aquesta llei no es plantejava per aturar la immigració, sinó per desproveir els treballadors immigrants de drets polítics, sindicals i laborals, deixant-los aïllats i convertint-los en carn de canó de la sobreexplotació d'una patronal que busca beneficis a qualsevol preu. El que aleshores era un pronòstic avui és un fet: els immigrants segueixen venint i la llei només serveix perquè empresaris sense escrúpols els rebentín amb total impunitat. Un treballador de la construcció cobra quaranta euros al dia per deu hores de feina aixecant carrers o refent voreres. Una treballadora domèsti-

ca interna en una casa no passa dels 400 mensuals amb una jornada ininterrompuda des de dilluns al matí fins diumenge al migdia. No tenen dret a baixa, ni vacances, ni cotitzen, ni compten per res: sobre el paper ni tan sols tenen dret a protestar perquè se'ls prohibeixen les llibertats de reunió, sindicació i manifestació, (coses que el PSOE, IU i les burocràcies sindicals no van creure prou importants com per plantejar el NO a la llei). No és casual que els immigrants pateixin el DOBLE d'accidents laborals, ni que pateixin amb més duresa la precarietat (el 70% de contractes per la regularització eren temporals) i això parlant dels qui ja han passat la carrera d'obstacles per obtenir els papers, perquè de l'infern dels sense papers senzillament no hi ha dades.

Aconseguir un exèrcit de treba-

lladors sotmesos a condicions que retrocedeixen a les viscudes per la immigració de la postguerra ha estat la tercera reforma laboral que la patronal, amb la connivència de l'esquerra parlamentària i la burocràcia sindical, ens ha imposat. La Llei d'Estrangeria ha posat al servei dels empresaris una mà d'obra indefensa i disposada a tot, i ens ha volgut fer creure que això no anava amb nosaltres. No es pot traçar una frontera clara entre empreses "legals" i economia submergida: en la llarga cadena de subcontractes el treball en negre no és un problema només de les màfies, sinó que acaba lligat a tot el teixit productiu. L'única manera de lluitar contra l'economia submergida és fer que ningú no pugui ser vulnerable als abusos, és a dir donar papers a tothom.

Però, ens preguntaran, aleshores "hi pot cabre tothom aquí?" No, és obvi que no, però aquesta pregunta no pot tenir la resposta unilateral, doncs "no els deixem en-

trar", perquè aquesta resposta obvia una part de la realitat que arrossega, cal honestament completar la frase tot dient: "deixem-los morir en els seus països de fam o de set al desert"! Aquesta és l'alternativa real. Nosaltres no tenim dret a decidir sobre la seva vida, i menys els governs d'occident que han expropiat els seus països i els imposen plans de destrucció per l'FMI i el deute extern. La solució només passa per la reconstrucció dels seus països, derrotant les plans neoliberals i imperialistes, els seus governs titelles i cruels al servei de les multinacionals, no pagant el deute extern. Qualsevol intent de domesticar el capitalisme en la fase imperialista no és més que una cruel utopia, com voler girar la roda de la història cap endarrera. L'única perspectiva realista és la lluita per en-

derrocar aquest sistema que provoca mort, fam i injustícies.

Però tornem a la lluita més immediata. La patronal s'uneix per estendre la precarietat i fondre totes les conquestes obres; i nosaltres estem dividits entre els d'aquí i els de fora, amb uns sindicats que han ren-

nunciat a representar els sectors més explotats. I no hem deixat d'entomar retallades. Amb una llei que condemna a la marginalitat qui no pugui sobreviure a la jungla, que des de dalt ens diu que ells no mereixen els mateixos drets que nosaltres, s'ha estès el sentiment d'inseguretat, la desconfiança i s'ha generat als barris un racisme creixent amb el que la dreta (i l'extrema dreta) ja es freguen les mans. No hi ha altre camí que recuperar la unitat de tots els treballadors, vinguem d'on vinguem hem de treballar junts des dels sindicats en defensa dels nostres drets i per desbancar els buròcrates que ens venen.

Cristina. Barcelona

(1) Xifra oficial resultant de restar el nombre d'estrangers no comunitaris empadronats i els permisos de residència en vigor

Fins sempre, Anthony

El nostre estimat company Tony, de 36 anys, va morir el dilluns 7 pel matí a l'Hospitat de Bellvitge, després de la seva última lluita de 3 dies contra una hemorràgia cerebral. Va venir el 1999 des de Ghana per a treballar i ajudar la família que va deixar en el seu país. No obstant, a pesar de tenir en regla totes les condicions previstes en la Llei d'Estrangeria, l'ambaixada espanyola a Ghana el va privar permanentment del dret d'agrupar la seva família, i moria lluny de la seva dona i dels seus fills. Tony ha estat un militant imprescindible en la lluita dels immigrants treballadors sense papers, sobre tot dins de la seva comunitat subsahariana. Quan va morir, estava lluitant per l'organització dels treballadors immigrants en els sindicats per aconseguir tancar amb la divisió que imposa la patronal i el Govern. Des de LI, sentim profundament la pèrdua d'un company de lluita i enviem una abraçada fraternal als seus amics, familiars i companys.

A propòsit d'un balanç de Seat

Més enllà de declaracions generals, com les del dirigent del sector crític de CCOO Agustín Moreno "Mai s'han de signar acomiadaments", l'article de Ricard Juan "SEAT, lliçons d'una lluita" (Octubre n.76) que reivindica l'actuació dels crítics en la lluita d'aquesta fàbrica ens mostra la veritable política d'aquest corrent.

L'article, alhora que critica justament la direcció del seu sindicat, i en particular la Federació del Metall, pel nul suport a la lluita de Seat i denuncia també el posicionament de PSC, ICV, EUiA i ERC al costat de la multinacional VW, justifica el suport de crítics de CCOO-Seat al pacte signat i defensa "l'acord aconseguit". Lamentant-se de la pressió rebuda ("la responsabilitat sobre nosaltres", "situació de coacció", etc.) i implícitament acceptant la seva responsabilitat ("si dèiem que no, no hi hauria acord"), expliquen la raó per la qual van trair als treballadors de Seat "després d'una llarga i reflexionada discussió decidim acceptar": el clàssic mal menor "Els acomiadaments es van reduir a 660" o fins i tot embellint "l'acord incorpora la major part de les reivindicacions sindicals, un pla industrial, comercial i social per als pròxims 5 anys"

La mateixa cançó que la utilitza per la direcció oficialista que critiquen! La realitat: 660 treballadors al carrer i una plantilla que ha sofert una derrota i això per l'absència d'una oposició conseqüent al pactisme dels buròcrates. Una cosa és denunciar les pressions i una altra és lamentar-se d'elles i utilitzar-les per justificar la pròpia claudicació. Els recordem que la lluita de classes no és còmoda i alhora els preguntem, ¿l'ara com pretenen combatre als oficialistes si defensen el mateix que ells?

Els crítics reivindiquen que sobre ells va recaure tot el pes de la mobilització (redacció de comunicats, adhesius, etc.) cosa que es contradiu amb l'acusació "i la CGT bus-

cant constantment motius per a trencar la unitat i fraccionar a la plantilla, fent assemblees, llençant fulls en solitari, fent propostes impossibles" Tornem a preguntar-los ¿Com pensaven evitar la traïció dels dirigents sinó era amb assemblees i pamflets alternatius fent propostes impossibles (per als pactistes) que trenquessin l'espera a les negociacions de l'ERO dictaminada conjuntament des de les direccions de CCOO i UGT, el tripartit i Seat-VW? Identifiquen a la manera de l'estalinisme la unitat amb la prohibició de l'acció independent de les organitzacions obreres. No defensem íntegrament l'actuació de CGT en aquesta lluita (veure revistes mesos anteriors), però mantenim que la política de crítics de CCOO va fer el joc a la traïció de la socialdemocràcia i el neoestalinisme o, dient noms, de Carnero i Gálvez, i

blema dels límits de la lluita sindical", ja que, ¿com construir el partit que defensi els interessos de la classe obrera sense una lluita conseqüent a les fàbriques? Els crítics de CCOO estan en un cercle viciós que només pot trencar-se amb la defensa dels llocs de treball fins al final, dels mètodes de lluita obrera (vagues i assemblees decisòries) i fonamentalment amb la lluita per revocar dels seus llocs de direcció als sindicalistes burocratitzats i la seva substitució per lluitadors, com per exemple està fent el Corrent d'opinió a la comarcal de Girona. El problema de Seat no és que els crítics "només" agrupessin el 47% en CCOO o que fos una lluita en solitari, sinó que es va limitar la lluita dels seus treballadors implicant a la indústria auxiliar i a d'altres fàbriques que s'unissin a la mateixa. El drama de Seat no ha estat fora de la

Manifestació a Saragossa del sector de l'automoció, impulsada per CGT

la unitat que defensaven era la unitat de la desmobilització. Ajuntar totes les crítiques a l'acord pactat, com fa Ricard Juan en aquest article, vinguin de l'esquerra o del president de Seat és barroer: no distingeix la demagògia patronal de la rebel·lió obrera, mentre ells es protegeixen en una inoperant posició intermèdia darrere dels dirigents venuts.

L'article acaba explicant la derrota de Seat per l'absència d'un partit comunista amb influència. Sense entrar en el terme PC, arruïnat per al futur per l'estalinisme, coincidim en la urgent construcció d'un partit revolucionari, però pensem que és passar-se de "leninistes" dir que "el problema de Seat és el pro-

fàbrica de Martorell sinó l'absència d'una política de lluita de classes al seu interior. El drama de CCOO no és només la seva direcció compromesa amb el pacte social, sinó que l'oposició a aquesta estigui encapçalada per una política, tan curta i mimètica a la que pretén enfrontar, que no suposi cap alternativa. O hi ha un corrent classista que no dubti ni temi combatre als Fidalgo, Toxo, Rocosa i Gálvez o el sindicat serà destruït en mans d'aquests col·laboradors de la burgesia. El dilema és greu i tota la classe obrera en pateix les conseqüències.

7/2/2006
Jaume Quinto

CCOO

Per la readmissió dels acomiadats/des

Els/les afiliats/des del corrent d'opinió de CCOO de les comarques gironines ens volem solidaritzar amb la lluita dels/les acomiadats/des de SEAT i ens comprometem a estendre-la. Hem fet arribar aquest escrit als companys/es de SEAT:

És inadmissible que sindicats que es diuen de classe (CCOO/UGT) signin acomiadaments de SEAT. Els sindicats han de defensar els interessos dels treballadors i treballadores i no els de les empreses que només pensen en augmentar els beneficis cada dia a costa del que sigui. CCOO, que va ser a l'empresa SEAT el sindicat mobilitzador i reivindicatiu en els anys del franquisme i la transició, ha perdut gran part de la seva credibilitat amb aquesta signatura.

Les paraules del "nostre" secretari general Fidalgo dient que deuen haver-hi treballadors que se senten bé amb l'acomiadament i d'altres que no s'hi senten tant són lamentables. Però és clar que ell no és un acomiadat i és difícil que passi per aquest tràngol. Segurament si li hagués tocat una cosa així (o pot ser que li passi) no hauria fet aquestes desafortunades declaracions. Els que sempre hem lluitat per un lloc de treball digne i per enfortir aquesta organització sentim una gran frustració i una gran ràbia. El nostre deure no és ni fer-li el joc a l'empresari amb una signatura que li serveix per anar augmentant els beneficis i per enviar treballadors al carrer - que perden el més sagrat que és el seu lloc de treball-, ni per salvar el coll al govern tripartit perquè no es trobi en la conjuntura de signar l'ERO. Un mal exemple i un mal precedent per a la classe treballadora. El nostre paper és el de defensar els llocs de treball dignes i els interessos dels treballadors/es, la resta ja sabem entre nosaltres què vol dir. Esperem que la lluita continuï fins que es readmetin els 660.

Readmissió dels/les acomiadats/des!

Suport a la lluita dels acomiadats!

Retirada de la firma de CCOO!

Anul·lació de l'ERO!

Exigim la rectificació pública de les declaracions de Fidalgo!

No al pacte dels governs amb les multinacionals!

Des del corrent d'opinió fem una crida que les seccions sindicals, comitès... enviïn comunicats tot exigint a CCOO la retirada de la signatura i la readmissió de tots els/les acomiadats.

*Corrent d'opinió de CCOO –
comarques gironines
(Del full del corrent de gener-febrer)*

UGT

Carta a la burocràcia

Al responsable de l'AGE al Federal d'UGT-Madrid

Ventura RODRIGUEZ COLORADO, en qualitat de membre de la Subcomissió Departamental del Ministeri de les Administracions Públiques, per Catalunya, per mitjà del present, DIU:

Que sóc afiliat i represento les sigles d'UGT en el seu Sector (AGE), des de fa més d'una dècada. (...)

Que vull posar de manifest la meua total indignació -malgrat no ser el meu sector- sobre la "pèssima i insultant" negociació que s'ha portat a terme amb l'aplicació de l'ERO a l'Empresa SEAT, per part del President del Comitè d'Empresa, el "senyor" Matías Carnero i la resta de Delegats de Personal, tenint en compte els següents punts:

- L'acord signat entre les centrals sindicals UGT i CCOO, no se'l pot anomenar acord sinó més bé "genocidi laboral", la majoria representativa la té UGT a través del citat "senyor".

- En la confecció de les llistes dels "desallotjats" – perdó: acomiadats, no han existit criteris a tenir en compte com són la situació de tots i cadascun d'ells, abans de res no ACCEPTO ni ACCEPTARIA mai la paraula acomiadament com a sindicalista que em considero.

- Tampoc no crec que sigui bo que existeixi una proporció d'acomiadaments de gent afiliada a d'altres centrals sindicals (recordem la Carta Magna), ens dóna llibertat en algunes coses, entre elles a estar o pertànyer a organitzacions sindicals, això ho considero perillós, demà poden estar altres i fer fora als qui estan avui perquè ells ho van fer abans i van marcar precedent, això no és sindicalisme, sindicalisme és lluitar i defensar BÉ a tots els treballadors i intentar guanyar afiliats amb l'esforç del dia a dia, aconseguint millores, per descomptat NO entrant en una línia tan baixa com aquesta.

- La falta de respecte als treballadors, ja que no es poden tolerar coses com el que de forma aleatòria et vinguin a buscar al teu lloc de treball, al cap d'una estona busquin el company del costat i així un després de l'altre, (tensió, nervis, etc.) –aquesta gent ho va passar francament malament– i a sobre escortats en tot moment pels Caps i sols davant els del Departament de Personal, on estava el "senyor" Matías Carnero? – només Déu ho sap, si és que en vol saber alguna cosa d'ell - on estaven la resta dels membres d'UGT en aquest cas? - segurament, si no ja em diran perquè les Seccions Sindicals van romandre tancades sota clau, d'altra banda una vegada signada la "pena de mort", gentilmente t'acompanyaven fins a la sortida de l'empresa, on podies triar entre anar-te'n caminant, pels teus propis mitjans o bé agafar l'autocar que van organitzar aquest dia -quina consideració – per a que canviés de ruta i en lloc de deixar-te en els voltants del teu domicili com de costum, et deixés en l'estació del ferrocarril mes propera, afegint a això les patrulles contractades de seguretat privada a l'exterior del recinte, per a què?, on està la por?, no és per ventura el millor dels acords?, el "senyor" Carnero pot estar ben orgullós, espero sàpiga donar-los a totes aquestes famílies l'explicació que no ha donat fins a la data i que la faci pública davant els mitjans de comunicació, ja que els acomiadats no tindran accés a l'empresa.

- Si parlem de les possibles causes al·legades que motiven els acomiadaments i que vaig escoltar per la ràdio, "falta de professionalitat i polivalència", a treballadors que duen allí mes de 10, 15 o 20 anys, -fotre! – (no puc dir altra cosa, només aquesta exclamació).

- Tornant al tema dels acomiadaments, com es pot aco-

miadar una dona embarassada de set mesos que fa lliurament d'una baixa i li comuniquen l'acomia-dament, o a minusvàlids?, de vegades he de fregar-me els ulls per a adonar-me que no estic llegint o escoltant un llibre o documental sobre la Segona Guerra Mundial.

- Tampoc no han tingut informació clara per part del President del Comitè d'Empresa i els Delegats d'UGT en gairebé tot el procés de "negociació" del conflicte, malgrat demanar-ho en molts casos els propis treballadors, - tot va bé, no us preocupeu -, això és tot en la majoria dels casos.

- S'ha omès part de la llista dels que voluntàriament volien marxar de l'empresa, el que dóna a entendre clarament la selectivitat objectiva que ha existit en el moment d'elaborar les llistes dels sacrificats (Sindicats signants i Empresa) (660 acomiadaments = 660 famílies).

- D'altra banda aquest tipus d'actuacions NO beneficien gens la imatge dels Sindicats, ja que en força fòrums, mitjans informatius, plantilla, etc., han criticat l'actuació dels mateixos i fins i tot han parlat de la impropedència dels acomiadaments donades les característiques i formes de portar-los a terme. Les meves felicitacions al "senyor" Matías Carnero.

- Pregunto i tornant al tema acomiadaments: no té dret un treballador a que estigui present en aquest acte tan greu com és un acomiadament la representació sindical?, crec que SI i sense cap dubte, ¿on estaven els d'UGT per a donar suport als seus afiliats?, - per exemple, no parlo dels altres, demano les explicacions on jo pertanyo, això també està tenint una repercussió pública que avui em fa sentir incòmode dins UGT.

- Crec fermament en la decadència a tenor del que he viscut de forma directa, ja que el meu propi fill Iván Rodríguez Martín és un dels acomiadats i humiliats, això si, abans de tota aquest afer els propis Delegats d'UGT de SEAT el volien en les files sindicals com a candidat per UGT, (...) Després d'estar perseguit durant mesos per Delegats d'UGT (Roque, Oscar, Jané i Mari Luz, del taller 9), per a convenç-se'l, després de dir-li no et preocupis que tu estaràs aquí amb nosaltres, és per ventura considerat un possible rival per al "gran nego-

ciador" que hi ha en l'actualitat? (Matías Carnero), perquè van a buscar-lo després de la comunicació de l'acomiadament i li diuen "no et preocupis tu seràs dels primers en la llista per a tornar i entrar a l'empresa" -quina martingala és aquesta! quina classe de sindicalisme és aquest!, d'altra banda asseguren que estaran presents en el moment de la futura incorporació que ningú garanteix, NO!, s'havia d'estar present i donant la cara en el moment dels acomiadaments, perquè tots i cadascun dels afectats almenys se sentissin protegits. Si realment faran un seguiment de les readmissions i serà igual de transparent que l'acord signat, que ningú no es preocupi, segur que és el principi de la fi d'UGT, perquè tinc entès que hi hauran força baixes i,

possiblement, dimissions.

Després de tot l'expressat, comprendràs que és del tot il·lògic que d'una banda jo estigui representant unes sigles i que aquestes mateixes sigles en un altre sector hagin contribuït ja no només a l'acomiadament del meu fill i la forma de fer-ho a través de l'engany, sinó pels 659 restants treballadors que tenen el mateix dret i amb els quals em solidaritzo.(...)

Per tot l'exposat anteriorment, per ser familiar directe de perjudicat i en plena solidaritat amb els treballadors acomiadats de SEAT i afiliats, presento la meva DIMISSIÓ IRREVOCABLE com a membre de la Subcomissió Departamental del MAP, posant la meua plaça a disposició del Federal i a la vegada la baixa com afiliat a la UGT.

Telefonica acomiada delegats sindicals a la seva empresa i a les externalitzades

El dia 8 de febrer és el judici per l'acomiadament del delegat sindical de la CGT Ángel Luís García, treballador d'Atento, empresa de telemàrketing. Atento és una empresa externalitzada de Telefónica. Com la majoria de les empreses del sector han estat externalitzades per a tenir treballadors precaris i en pèssimes condicions laborals eludint aplicar als treballadors el Conveni de l'empresa matriu.

Durant anys els treballadors del sector de telemàrketing hem sortit a lluitar per millors condicions laborals, la participació dels treballadors en les vagues en defensa d'un conveni digne ha estat molt alta.

Ángel Luís duu anys en el sector defensant aquestes condicions justes i enfrontant la patronal de la precarietat. A Catsa també ha augmentat la repressió, acomiaden i sancionen indiscriminadament en un intent de coartar la llibertat sindical i frenar les denúncies contra el frau de llei. En el judici estarem al costat d'Ángel Luís com a testimonis de la defensa, i abans i després al carrer tot estenent la solidaritat contra l'acomiadament i impulsant la unitat de les lluites contra la precarietat i el frau de llei en la contractació.

Raquel. Delegada de CCOO de Catsa

La lepenització del PP

El PP va sorgir de la fusió entre Aliança Popular (AP) i les restes de la UCD. El primer era el partit fundat per l'exministre de l'Interior de Franco, Manuel Fraga, que havia posat certa distància amb el règim en el període d'agonia del dictador. La UCD s'havia conformat des de les institucions del règim, a partir dels Governos civils. Adolfo Suárez era el Secretari general del Movimiento Nacional i ministre de l'últim Govern en vida del dictador. Amb aquest origen, i malgrat tots els intents per presentar el PP com un partit de la burgesia clàssica europea, la seva arrel franquista el converteix em un partit diferent al tradicional de la democràcia cristiana d'Europa.

El PP va passar un llarg període discret, primer en l'oposició, i en la primera legislatura d'Aznar amagant la seva arrel franquista, però amb la majoria absoluta va reaparèixer amb tot vigor l'Espanya "una, grande y libre", la de l'àguila i els principis del Movimiento, profundament centralista i autoritària. El PP ha tingut sempre una ala dreta filofeixista (de la qual J. Enciso, alcalde d'El Ejido, n'era una expressió) que ha estat acollida per la direcció del partit. Aquest sector -a diferència de la política oficial del PP- impulsava un populisme demagògic contra l'immigrant, atiant l'acció de masses i la mobilització racista dels sectors populars petit burgesos, creava i finançava bandes per a perseguir i actuar fora de la llei contra els immigrants.

Aquesta forma de resoldre les qüestions no és una diferència menor. Mentre la tradicional democràcia cristiana europea utilitza essencialment l'acció parlamentària i institucional, la dreta feixitzant o filofeixista de Le Pen recorre a accions de masses, denuncia el parlamentarisme, utilitza el descontentament de la petita burgesia i dels sectors més explotats dels treballadors, per a llançar-los al carrer contra els treballadors immigrants, en defensa de la gran França imperial.

Mentre el PP ha estat al Govern,

l'extrema dreta s'ha mantingut en el seu si, o ha usat el vot PP com a "vot útil". Totes les expressions polítiques independents han tingut un caràcter residual en els processos electorals. Però amb el pas a l'oposició tot semblava preparar les condicions perquè aquesta extrema dreta decidís recompondre's fora del PP, i veiéssim ressorgir organitzacions feixistes: en aquest temps han constituït grups al voltant del futbol i la música. Però el que hem vist ha estat una LePenització del propi PP, propiciada des de la direcció Rajoy-Acebes-Zapana. Per primera vegada, la dreta espanyola impulsa una política de mobilització de masses fent dels signes d'extrema-dreta els seus senyals d'identitat: unitat de la pàtria, anticatalanisme, família, religió, escola privada, racisme contra l'immigrant...

En les manifestacions del PP hem vist totes les ensenyes del feixisme, protegides per la direcció, i el fet que fins i tot Tejero se sumi a la campanya del PP contra l'Estatut és suficient il·lustració per a determinar la deriva del PP, un partit al qual fins i tot el conservador Wall Street Journal li crida l'atenció per les seves tendències colpistes.

Aquesta evolució del PP, acompanya una tendència que es dona en tots els règims burgesos en èpoques de crisi: la de Berlusconi a Itàlia, la de Sarkozy a França, o la del propi Bush als EUA, una tendència cap al bonapartisme, que és sinònim de presidencialisme, d'enduriment dels trets policials del règim i de minimitzar el contingut de les institucions de la democràcia formal. És símptoma que la societat burgesa capitalista s'esgota, entra en crisi i precisa recórrer a mètodes directes de confrontació.

Però a l'Estat espanyol, aquesta realitat té una component més propera al feixisme, no són només les pro-

clames demagògiques i populistes, és el recurs a l'enfrontament de pobles dins l'Estat, mobilitzant els uns contra els altres, de treballadors contra immigrants, per a desviar una lluita unida que hauria de ser contra el capitalisme i l'Estat. La burgesia, amb aquesta evolució del seu principal partit, evolució que comparteix amb bon sector del vell aparell estatal franquista que avui perviu en les institucions civils i militars del règim, se la juga a un tot o res. No deixar-se entrar en la lògica d'aquesta divisió, a la qual cedeixen per complet les direccions polítiques i sindicals majoritàries (PSOE, IU, CCOO, UGT), és una tasca essencial per a trobar una sortida conforme als interessos dels treballadors i els pobles.

Josep Lluís. Barcelona

¡ESPAÑOL! ¡Guerra al Estatuto catalán!

En tanto que el intelectual, el obrero y el profesional castellanos, no podrán ejercer cargos en Cataluña, los catalanes podrán hacerlo en toda España.

¡ESO ES EL ESTATUTO CATALAN!

Mientras las contribuciones e impuestos, graven hasta el límite a los demás españoles, los catalanes, sonreirán magníficos, ante nuestra muerte económica.

¡ESO ES EL ESTATUTO CATALAN!

¡COMERCIANTES! ¡PUEBLO!
Hasta no saber a qué ateneros, no compréis productos catalanes.

Mientras para Cataluña, salieron millones y millones de pesetas y para esa Región, se dictaron leyes proteccionistas, Castilla sucumbía, por falta de toda protección y auxilio.

En este comercio, no admitimos visita de viajantes catalanes o que representen casas catalanas, interin no sepamos el resultado de la discusión del ESTATUTO.

Pasquí de 1932 contra l'Estatut de Núria

Arriben les segon

Sense fàstics i amb la cobertura de sectors significatius de l'aparell de l'Estat (militars, jutges...), el PP promou una profunda campanya anticatalana. No li falta l'alè de la patronal CEOE que ve de la campanya del boicot de productes catalans i la benedicció de l'església Catòlica que, a través de la COPE, no deixa d'atiar l'odi cap als catalans amb mentides i insults. Totes les forces vives i poders fàctics del règim monàrquics, és a dir, del vell règim franquista, tornen a aixecar el vol units en defensa de l'Espanya imperial," una, grande y libre" ara contra Catalunya, abans contra Euskadi.

Però l'ombra del règim té addictees dins el PSOE. Zapatero, que s'havia compromès a defensar el

que sortís del Parlament de Catalunya, després de desdir-se encara afirmava que es podia acceptar el concepte de nació catalana però ha acabat al dictat de la seva ala dretana i espanyolista, la dels Bono, Rodríguez Ibarra o del mateix Alfonso Guerra, retallant les ja esquifides demandes autonomistes del Parlament de Catalunya a uns nivells que fan que el propi Piqué reconegui el resultat del pacte PSOE-CiU com un text similar al que defensava el Partit Popular a Catalunya. Aquest és el contingut del nou "Estatut de la Moncloa".

La Reforma de l'Estatut arribà quan sectors significatius de la burgesia catalana van aixecar la veu d'alarma, davant l'ofensiva

econòmica i política centralista del 2n. Govern Aznar. El PP s'emportà cap a Madrid recursos de les "comunitats perifèriques" a la vegada que bloquejava tota iniciativa expansiva d'aquestes, com l'OPA anterior de Gas Natural. Només una dada significativa: mentre la Comunidad de Madrid produeix el 17 del PIB, recapta els impostos del 45% del PIB, i ho fa perquè la seu central de grans empreses són a la capital, encara que la producció la facin a d'altres indrets de l'Estat.

És amb el vist-i-plau de la patronal catalana, que els partits parlamentaris –amb l'excepció del PP– emprenen una reforma per demanar instruments de blindatge davant de noves ofensives centralis-

Acord PSOE-PP per a la Reforma de l'Estatut valencià

El 10 de febrer i amb els vots de PSOE-PP i Coalición Canaria s'aprovava la Reforma de l'Estatut valencià. El text, com no podia ser d'altra manera amb el PP de promotor, és més que feble pel que fa a la descentralització administrativa, i no té cap voluntat d'aprofundir ni l'autogovern valencià, ni menys encara en els drets de treballadors i joves. Els dos punts més polèmics, al final cauen sencers del costat del PP, al no reconèixer la rebaixa del límit actual per a l'obtenció d'escons del 5% al 3%, i al fixar en l'articulat el reconeixement de l' "idioma valencià".

Els dos compromisos del PSOE diferenciadors del PP, el del límit del 3% i el de mantenir el mateix text respecte al valencià que consta en l'actual Estatut, es van deixar a un costat sense cap contrapartida popular. Resulten increïbles! les concessions al PP que va signar Pla, secretari general dels socialistes. I només s'expliquen pel dictat de Zapatero per tal d'imposar l'acord i demostrar el "tarannà conciliador". Mentre, el PP, al qual el gest no li deu sinó produir somriure i sap que és mostra de la debilitat del govern, segueix amb la seva política de garrotada a tort i a dret.

El text que crea l'"idioma valencià" és una declaració de guerra en primer lloc a tota l'esquerra

valenciana i a la major part d'institucions culturals i universitats, que reconeixen la unitat de l'idioma català. El text votat ni tan sols acata la sentència del poc "catalanista" Tribunal Constitucional que reconeixia que el valencià era la denominació de la llengua catalana a la Comunitat Valenciana. L'objectiu del PP no és el d'impulsar el "valencià" amb independència de les institucions catalanes de la llengua, sinó afeblir la llengua catalana i avançar en un procés de dissolució del "valencià" al servei del castellà. Una prova d'això és el mateix fet que Zaplana, el cap dels Populars a la Comunitat Valenciana, ni tan sols el coneix ni el parla. Aquest és el fervor en la defensa de "l'idioma valencià"!

Aquesta estranya unitat d'acció entre el PSPV-PSOE i el PP, respon a més a un segon objectiu, el lligam del PSOE als interessos d'un sector de la burgesia valenciana que va fer grans negocis amb la potenciació que va fer Aznar de l'eix Madrid-València en oposició a Barcelona, per les grans inversions estatals que van arribar a la Comunitat.

Però la veritat és que la política de concessions a la dreta allunya al PSOE de succeir en el govern al PP en les eleccions previstes per al pròxim any. L'esquerra, que declara el nou projecte d'Estatut com "el de la vergonya" convoca manifestació contra l'acord per al 25 d'abril.

es rebaixes

pel dret a l'autodeterminació!

ni amenaces ni retallades!

tes i un repartiment més equilibrat dels ingressos de la hisenda pública. Per això, ara, com ha fet sempre la burgesia catalana -que sempre ha estat abans burgesia que catalana-, en té prou amb l'acord ZP-Mas si, a canvi de la nova baixada de pantalons, arriba l'acceptació de l'OPA de Gas Natural i algunes inversions.

Si la reforma estatutària que sortia del Parlament ja havia estat el resultat de retalls "obligats" pel dictamen del Consell Consultiu per a ser dins la norma constitucional, l'acord de la Moncloa, és més rebaixes sobre rebaixes, és a dir, les segones rebaixes de febrer, el darrer saldo. Que el PP estigui en contra no ens millora el text que ens posaran a votació d'aquí a uns mesos. També per fer passar la Constitució del 78 ens van advertir de la campanya de l'extrema dreta pel NO, però ja n'hi ha prou. Diem No, perquè el text que ens proposen és una nova frustració, un carreró sense sortida per a les aspiracions de Catalunya com a nació. És per tot això que diem i direm no a l'acord ZP-Mas.

15/2/06

ERC: entre la base i el Govern

En aquest període de Govern tripartit ERC ha estat el gran funàmbul. Equilibris a gran altura i sense xarxa de seguretat, entre les demandes de la base i les expectatives que havia creat i la realitat de l'acció de Govern i de suport al PSOE en temes tan crus com el vot favorable a l'enviament de soldats a l'Afganistan o de Guàrdies Civils a Haití.

ERC, ara desplaçada del seu paper protagonista a Madrid per l'acord Zapatero-Mas, es veu pressionada per passar també a ser oposició del Govern de la Generalitat si s'oposa seriosament al nyap pactat com a Estatut a Madrid. Carod fa mans i mànigues per conservar les dues coses alhora: l'acceptació de la base que diu NO!, i les exigències de Govern que l'obliguen com a mínim a una actitud no combativa.

ERC es refugia ara en el text que sortí del Parlament de Catalunya, tot dient que amb aquell Estatut sí era possible un avenç històric. Però la realitat és que si la reforma de l'Estatut no havia aixecat cap entusiasme popular a Catalunya era perquè no només no defensava una posició sobirana del poble de Catalunya i el dret a l'autodeterminació, sinó perquè tampoc no naixia de la necessitat de millorar les condicions dels treballadors i joves catalans: escola pública, vivenda, treball digne... ben al contrari ho hem vist en la política quotidiana del tripartit, el Govern de la Generalitat continua privatitzant, aprovant expedients de regulació com el de Seat i la tant anomenada deslocalització industrial, subvencionant l'escola privada com no ho han fet altres Governos de CiU. La política d'ERC -com la del tripartit- està dins l'ordre monàrquic i neoliberal que fa que ni sigui "Esquerra", ni "Republicana", i veurem ara on queda la "©" de Catalunya, si es tracta de triar entre el futur que nega l'"Estatut de la Moncloa" i un lloc al Govern.

IU, IC/EUiA i l'ordre institucional

Des de Madrid IU segueix amb la dinàmica de cercar l'acord amb el PSOE, malgrat ara ja veu que Zapatero prefereix tenir Mas i CIU com a complement parlamentari, així no l'acusaran de fer tractes amb els "comunistes" com feia el PP. En el debat sobre l'Estatut ha cedit a IC/EUiA tot el protagonisme. Llamazares proposa aprofundir en la seva política que està a punt de provocar-li un nou disgust. Va cedir un lloc privilegiat a IC/EUiA en els Parlaments, cosa que va aixecar moltes protestes internes, fins i tot es va modificar el nom per acostar-se als "ecosocialistes" i ara IC - veurem si el segueix l'EUiA o no- decideix trencar l'acord i preparar-ne un altre amb els Verds. Llamazares segueix empenyent IU a la desintegració a grans passes. Ara ens presenta la gran campanya per recordar el 75è aniversari de la II República espanyola. Però com és possible aquesta dislèxia entre el que diu i el que fa? Recordar la República serviria per defensar un model d'Estat democràtic contra la Monarquia, defensar el dret dels pobles i l'autodeterminació de las nacions, però res d'això no contempla l'agenda quotidiana d'IU.

Mentre Saura, dirigent d'IC/EUiA, ha fet un esplèndid paper com a Conseller de Relacions Institucionals Monàrquiques. La seva feina: ficar totes les dissidències en el marc institucional, evitar situacions de conflictes, assegurar la governabilitat i l'enteniment. És a dir un partit d'ordre i de responsabilitat. Sempre demana consens, fins i tot el busca amb el PP de Piqué. Per a ells no hi ha lluita de classes i tot es pot resoldre si hi ha voluntat d'enteniment. Va anar a Madrid després de l'acord Zapatero-Mas i -sense demanar ni criticar res- ràpidament avalà l'acord. I aquesta és l'esquerra del Parlament que tenim a Catalunya, la que controla CCOO, a la que sempre dóna suport l' EUiA, en totes les intervencions de Saura li guarda l'espallla Miralles i no aixeca la veu per dir prou. També acceptarà la ruptura amb IU?

Amb aquest panorama és més urgent que mai reagrupar forces per construir una alternativa dels treballadors i els pobles. Aquesta és la tasca.

Presó de pobles

La monarquia va heretar els principis centralistes del franquisme. Aquests van estar curosament coberts d'una capa de vernís "pseudodemocràtic", on els drets nacionals de Catalunya i Euskadi es diluïen per tal de negar-los en el "café para todos" del Duc de Suàrez (president de Govern de la transició i ministre del darrer govern del dictador, com a secretari general del "Movimiento Nacional"). L'objectiu del sistema autonòmic era ofegar qualsevol reivindicació nacional dels pobles amb l'excusa de la igualtat dels ciutadans dins l'Estat. Es van crear moltes autonomies que no tenen cap raó de ser i sí un cost enorme, doncs multiplica innecessàriament les estructures de les diputacions provincials o comunitat de municipis.

El franquisme es va aixecar amb aquell crit dels feixistes de "más vale una España roja que rota". Les tropes franquistes van vèncer amb la bandera de la unitat d'Espanya, d'una Espanya imperial, que negava el reconeixement de qualsevol poble diferenciat en el seu sí. Aquell esperit quedava blanc sobre negre en el text constitucional, a l'article 2 on només parla de la nació espanyola, en el punt 8 recentment esmentat pel General Mena, en el qual l'exèrcit es fa responsable de la unitat de la pàtria, i al capdavant de tots, el rei com a Cap de les forces armades. Els partits d'esquerra, el PSOE i el PCE, juntament amb els nacionalistes es van subordinar als dictats dels franquistes, ara reconvertits en monàrquics.

Un cop ben assimilats pel règim els partits de l'esquerra i les direccions sindicals principals, és a dir, un cop s'allunyava el perill de l'"Espanya roja" calia allunyar el perill de l'"Espanya rota". Els militars han fet soroll de sabres amb l'amenaça de cop d'Estat del 23 de febrer del 81 que va propiciar l'anomenada contrareforma autonòmica de la LOAPA, o ara amb les declaracions de Mena. La monarquia borbònica, successora del franquisme continua sent una presó de pobles, i tant abans el PP de la majoria absoluta com ara les veus de destacats militars o jutges ens ho recorden.

No hi ha cap possibilitat de defensar la sobirania d'una nació, d'un poble, sota aquest règim, que provoca la repressió i l'enfrontament entre pobles per mantenir el seu centralisme. Cal una ruptura amb la Monarquia, i cal una

República que trenqui amb el pes de la vella Espanya centralista i reaccionària del passat. Una ruptura democràtica que, després de la segona experiència republicana del 31-39 només la portaran a terme conseqüentment una revolució dirigida per la classe obrera i els seus organismes de poder.

Una República que per a reconèixer les nacions que avui viuen sota l'Estat ha de tenir una forma de Federació lliure de repúbliques, amb repúbliques sobiranes que decideixin –amb un dret a l'autodeterminació sense limitacions– la voluntat de conformar un Estat propi o de participar dins la Federació. Així mateix les tasques democràtiques d'una ruptura republicana han de resoldre la separació definitiva Església/Estat, la reforma agrària, l'impuls de l'escola i els serveis públics, la fi de la política imperialista al Magreb i al'Amèrica Llatina.

Arribarem a aquesta Federació lliure de Repúbliques amb un moviment revolucionari a tot l'Estat que permeti redefinir en llibertat la relació entre pobles i nacions, sense necessitat de conformar Estats nous, o precedint processos de ruptura de pobles amb la Monarquia, amb la qual cosa primer serien les repúbliques com a Estat independent i més tard la federació. La nostra política no és independentista sinó internacionalista, amb la perspectiva d'un món socialista sense fronteres. Però per arribar-hi necessàriament hem de passar perquè les nacions oprimides recuperin plenament la seva sobirania, el dret a decidir el futur, el dret d'autodeterminació.

Defensem una Catalunya Sobirana. Sobirania que vol dir dret d'autodeterminació sense limitacions. Sobirania que només es realitzarà trencant amb la Monarquia en una República Catalana. La unitat que necessitem els treballadors/es és la unitat de pobles lliures i sobirans. Una unitat en termes d'igualtat en una Federació de repúbliques socialistes.

Josep Lluís. Barcelona

Solidaritat amb Batasuna

La prohibició del congrés de Batasuna dictada pel jutge Grande-Marlaska amb el suport del fiscal, que va canviar de postura per les pressions del PP, va portar milers de persones a participar en l'acte polític convocat a Barakaldo el 27 de gener, data prevista pel congrés, en defensa de les llibertats del poble basc. Una delegació de Lluita Internacionalista convidada per prendre part en els debats va ser present a l'acte amb cinc organitzacions més de la resta de l'Estat i una trentena de representants internacionals. La majoria sindical i la resta de partits nacionalistes bascos (amb l'excepció del PNB) van recolzar Batasuna davant de la repressió. L'absència d'EB-IU va ser escandalosa. La prohibició, emparada en la llei de partits (el retrocés de llibertats democràtiques més greu imposat des de la transició), es va girar contra els qui la imposaren i es convertí en el clam al carrer dels qui no es deixen tancar la boca.

Aniversari de la matança de Gasteiz

30 anys d'un crim d'Estat

MEMÒRIA

El 3 de març de 1976, cinc treballadors van ser assassinats per i 200 van ser ferits de bala. Fraga i altres responsables polítics del franquisme van ordenar a la policia disparar a boca de canó per dissoldre una assemblea a l'església de San Francisco, a Gasteiz, en plena vaga general. Va ser un dels moments més significatius de l'anomenada "Transició". El pacte de silenci que es va imposar aleshores ha arribat fins avui. Cap responsable ha estat jutjat pels fets i s'ha volgut sotmetre les víctimes a l'oblit. Reproduïm l'article d'un company que recorda els fets i segueix en la lluita pels drets dels pobles i dels treballadors.

Milers de joves i treballadors van participar al funeral en record dels companys assassinats

Com si fos ahir, el 3 de març de Gasteiz se'ns presenta en tota la seva cruesa. Sis vides, sis, segades a ràfega de metrallera i tir de pistola. Van ser els feixistes, els seus esbirros, els mateixos que ara clamen contra ETA i s'esquincen les vestidures els qui van cometre intel·lectualment el crim i els seus lacais els qui ho van executar. Cinc treballadors assassinats a Gasteiz i un sisè, Vicente Antón Ferrero, a Basauri. No es pot entendre l'actual desenvolupament del Moviment Obrer en Hego Euskal Herria sense tenir en compte els antecedents d'un moviment obrer polititzat i combatiu. Amplis sectors han desbordat al tradicional sindicalisme de pessebre de CCOO - UGT optant sobretot per l'afiliació i militància a LAB, o ESK en forma minoritària o encara en una ELA que, com el propi PNB i EA, juga a donar-ne una de freda i una de calenta.

La veritat és que LAB-ELA configuren ara una majoria absoluta enfront del nou sindicalisme vertical que encarnen les cúpules de les hosts de Fidalgo i Méndez. Darrere ve pegant un sector juvenil que, a través de Segi, s'ha sortit fa temps del carril institucional, el que ve a suposar una font d'alimentació de l'espai de l'Esquerra Sindical.

Limitem-nos no obstant això al 3

de març. Les seves víctimes duen organitzades i lluitant aquests 30 anys, han aconseguit que se'ls consideri víctimes del terrorisme, tot i ser la Policia Armada el cos criminal que va segar aquelles vides. I segueixen amb la demanda a Europa, a la recerca de la condemna als assassins.

Altres 100 treballadors més van caure ferits de bala, 20 d'ells greus. Així s'ha construït la transició, a força de mort i tortura sobre la dissidència política, beneït el crim pels inefables PCE - IU- IC, els avançats de l'euroimperialisme, ja llavors euro-comunistes.

Hi ha un gran mèrit en la salvaguarda de la memòria històrica a Euskal Herria. Les noves generacions sofreixen la mateixa repressió que les anteriors, de manera que no ha calgut recórrer a relats o a abstraccions perquè les avantguardes actuals hagin donat l'esquena a l'institucionalisme vinculat al pessebre i a les dretes que representen PNB i EA.

Fins i tot l'espai de l'antiga extrema esquerra, representada per EMK i LKI, es veu coberta per una constel·lació de novíssimes i fermes estructures organitzades. A l'extrema esquerra d'ahir se li ha acabat el discurs i avui pul·lula per la vida política del braç protector del

PNB, Aralar o de l'oportunista i in-conseqüent ELA.

El 3 de març del 2006, convoca l'Esquerra Sindical en solitari. Sense CCOO i UGT, absents durant 29 anys de les mobilitzacions unitàries que han permès mantenir viu el record de cinc gasteiztarres i un jove obrer de Basauri, morts a tirs al carrer.

Constitueix un honor tornar, trenta anys més tard, als mateixos carrers que ahir es van omplir de desenes de milers d'ulls plens de llàgrimes pels qui només van demanar, quines coses! el bàsic per a viure.

L'espai mana i acabarem aquest petit record recordant a les gentes acomiadades de SEAT que a Euskal Herria l'Esquerra Abertzale Komunista no viu de la nostàlgia i està realitzant en la mesura de les seves forces un treball de suport als qui a Catalunya són agredits pels mateixos que ahir van matar a Gasteiz i per qui en aquests últims temps s'han dedicat a presentar als cossos policials i a la patronal com a ¡societat civil! insultant a les víctimes del terror d'Estat de manera insubstancial.

"Gasteiz, germans ¡nosaltres no oblidem!" Aquest va ser el crit unànim de la classe treballadora, dels sectors populars, després de l'assassinat de Pedro María Oci,

Romualdo Barroso Chaparro, Francisco Aznar Clemente, José Castillo i Bienvenido Pereda el 3 de març de 1976 a Gasteiz, amb un altre assassinat més a Basauri el 8 de març del mateix any, Vicente Antón Ferrero. Eren obrers de Forges, d'Agrator, forner i estudiant, obrer de Grups Diferencials i treballador del muntatge respectivament.

Dies després, un altre treballador solidari Vicente Antón Ferrero pagava amb la seva vida el seu record a Pedro María Oci, Romualdo Barroso Chaparro, Bienvenido Pereda i Francisco Aznar Clemente.

Joseba. Bilbo

Recordem els morts a la massacre

- **Pedro María Martínez (37), treballador de Forjas Alavesas**
- **Francisco Aznar (18), forner i estudiant**
- **Romualdo Barroso (19), treballador d'Agrator**
- **Jose Luís Castillo (32), treballador de Basa**
- **Bienvenido Pereda (30), treballador de Grups Diferencials**

Contra l'oblit

"Para los vencedores los símbolos no son muy imopotantes. Como muco cumplen un papel funcional. Para los derrotados los símbolos son vitales. Hablan de aquello por lo que se luchó y no se alcanzó, de lo que pudo ser y no fue, de lo que está pendiente. Los símbolos remiten a una interpretación distinta de la historia a la que explican los vencedores. (...) El 3 de marzo no sólo es un símbolo de la represión. Lo es también de la lcuha obrera desarrollada ejemplarmente. Por más que hayan cambiado tanto, desde entonces, las realidades del mundo del trabajo, como para parecrnos que hoy no serían practicables los métodos pueos en pie por los huelguistas de Vitoria en el primer trimestre de 1976, no se asombra del repertorio de nuevas ideas que contenía la práctica de la lucha de clases". Iñaki Uribarri

"La vostra sang no serà inútil"

I això es va dir en el funeral per quatre dels treballadors assassinats a Gasteiz, tota la ciutat va sortir al carrer aquell dia...

"Companys, dos advertiments per a llegir el que he de llegir, en nom de tots els treballadors i del poble de Vitòria. El primer és que, molts hem vingut aquí per a resar. Però molts també hem vingut aquí perquè és l'únic mitjà que tenim per reunir-nos. I hem d'aprofitar aquest moment per a seguir marcant unes pàgines, vam sortir al carrer perquè pensem que com a resposta al conflicte era just. Ho seguirem pensant fins al final.

El segon advertiment és per als familiars, tots comprem el seu profund dolor que no es pot explicar. Però també volem dir-los que són germans nostres, aquests morts són nostres, són de tot el poble de Vitòria. Aquí, en aquest acte, s'està manifestant que només un grapat de patrons, molt pocs, són els que s'exclouen d'aquest amor, d'aquesta unitat...

Aquí s'està demostrant que aquests companys han mort pel mateix que nosaltres hem lluitat i estem lluitant: per 5.000 pessetes d'augment lineal per a tots, o 6000, per una jubilació decent als 60 anys, per una malaltia coberta i segura, i per unes millors condicions de vida, i per tot el que hem ponderat des del primer dia. Llavors, volem dir que els únics responsables d'aquest atropellament són aquest grapat de patrons i les autoritats que han complert les seves ordres.

I les Comissions Representatives d'aquesta lluita pensàvem plantejar al co-

mençar aquest funeral, que si estaven les autoritats sortiríem tots. Perquè no es pot compaginar l'estar plorant, en el mateix lloc, els assassinats i els assassins.

A nivell nacional s'està dient que això és obra de quatre agitadors, i que no som només obrers. És cert que hi ha autoritats, a nivell provincial, que estan demanant justícia i clarificació per als responsables d'aquesta massacre. Nosaltres demanem un judici popular a tots els responsables d'aquests assassinats. Nosaltres demanem la dimissió immediata de les autoritats que han estat responsables.

I volem dir que el poble, tant el primer com l'últim dia... anava amb les mans a les butxaques. Els únics responsables han estat les forces de l'ordre públic, les forces policials, i també demanem la seva dissolució.

I acabo, companys, llegint l'escrit que hem fet les Comissions Representatives: ..."Ja n'hi ha prou! ja n'hi ha prou de tanta misèria, explotació, terror i mentida. Pedro María, Romualdo, Francisco, la vostra sang no serà inútil. Els vostres assassins no quedaran sense càstig. Heu caigut en la lluita que un dia ens conduirà al nostre alliberament. És probable que no sigueu les últimes víctimes d'aquesta societat injusta i podrida, però nosaltres agafarem la torxa que ara deixeu i seguirem camí endavant cap a la meta.

Nosaltres, des d'aquí fem una crida a tots els treballadors i al poble de Vitòria. La vaga general ha de continuar i ens hem d'unir a la convocatòria de vaga general per a tot el País Basc. És necessari perllongar el nostre combat fins a aquest dia, per a frenar els recursos assassins d'un grapat d'explotadors, per a aconseguir la llibertat dels nostres companys actualment detinguts".

Interrogants sobre les caricatures

Una vegada acabada la missió, la de demostrar com de bàrbars són els pobles musulmans i com els falta el respecte a la llibertat d'expressió, els governs occidentals, els caps dels grans mitjans de comunicació i les plomes elegants del mundillo editorial ja poden dedicar-se a comentar si la publicació dels dibuixos racistes i xenòfobs de Mahoma ha estat o no una mala utilització de la llibertat d'expressió. L'important en aquest episodi és deixar clar que els governs que lideren a aquests "bàrbars" algun dia poden fer mal a la civilització occidental: com el govern iranià que vol muntar centrals nuclears, o el de Síria que suposadament té vincles amb la resistència iraquiana i Hezbollah a Líban, o la nova direcció palestina, Hamàs, que exigeix que Israel es retiri de les terres ocupades. Una forma d'evitar que, com va ocórrer amb la invasió de l'Iraq, els pobles d'Europa i EEUU surtin al carrer contra l'atac de l'imperialisme, és presentar a les masses musulmanes com un enfilall de fanàtics intransigents que volen acabar amb els valors d'occident.

¿És només casualitat la publicació de les caricatures a Dinamarca, amb un president, Andres Fogh Rasmussen, és un fervent neoliberal, ultraconservador partidari de la guerra contra l'Iraq, i amic d'Ariel Sharon? ¿És una innocent malaptesa de Flemming Rose, l'editor cultural del periòdic danès Jyllands-Posten, publicar els dibuixos que van aixecar les protestes sent ell mateix qui "mai no publicaria una caricatura d'Ariel Sharon escanyant a un bebè palestí, perquè pogués ser pres com a racisme" (International Herald Tribune)? ¿Per quin motiu es va ignorar al consell d'ètica del mateix periòdic Jyllands-Posten, -la santa veu de la llibertat d'expressió que havia rebutjat fa tres anys publicar caricatures que desacralitzaven a Crist perquè "podien ser ofensives per als lectors" (The Guardian)- quan va desaconsellar la publicació dels dibuixos de Mahoma amb una bomba al cap perquè era ofensiva per als musulmans? ¿Serà una mera coincidència que Flemming Rose visités a l'octubre de 2004 a Daniel Pipes, el fonamenta-

lista israelo-nord-americà i amic de Bush, tot sabent que Pipes, com a membre de l'Institut de la Pau d'EUA, sostenia la teoria bèl·lica i racista que la pau a l'orient mitjà només serà instaurada amb una "victòria total d'Israel" (American Free Press)?

¿Cal pensar que la publicació de les caricatures i la reacció posterior ha estat només un cúmul d'ineptituds? ¿O es tracta d'una provocació imperialista contra els pobles de confessió musulmana que donen suport a la resistència afganesa, iraquiana i palestina contra les ocupacions i el saqueig, i que possiblement estaran contra les noves intervencions de l'imperialisme a Iran o Síria? Cal estar atents davant noves provocacions, però no només en el món musulmà, sinó també contra les masses que des d'altres llocs s'oposen a l'agressió imperialista. I demà no ens sorprendrà si, "per casualidad", alguna revista nord-americana o europea publica dibuixos racistes sobre el poble Aymara bolivià, començant per ridiculitzar el jersei d'Evo Morales. I evidentment, la cobertura de la provocació altra vegada serà la "defensa" de la llibertat d'expressió, sense pensar en les intencions reals.

Per descomptat que no podem permetre qualsevol limitació sobre la llibertat d'expressió, una llibertat que a Europa es va guanyar al preu de la sang de la classe obrera; avui està costant el mateix per als pobles musulmans en la seva lluita contra els seus propis governs dictatorials i col·laboradors de l'imperialisme. No obstant això, presentar el conflicte sobre els dibuixos com un si o no a la llibertat d'expressió és la falsedat que voldria fomentar l'imperialisme. La llibertat d'expressió no és insultar les minories oprimides per raó de sexe, raça o religió, sinó comptar amb una sèrie de garanties per a protegir-se en la mesura del possible de les represàlies que pren el poder quan se'l qüestiona. I la publicació de les caricatures a Dinamarca no té res a veure amb això. Però

Els Governos àrabs mobilitzen contra les caricatures i no contra els tancs de l'imperialisme

han volgut plantejar el conflicte en termes de censura i llibertat, i ho han assolit, perquè fins i tot una part de l'esquerra mundial, per exemple el Secretariat Unificat de la Quarta Internacional, no veu en les mobilitzacions musulmanes més que un assalt contra els drets democràtics. No cal oblidar que les últimes vulneracions del dret a la llibertat d'expressió (periòdics tancats, periodistes assassinats, informadors empresonats per negar-se a revelar les seves fonts...) s'han justificat sota la paranoia anti-terrorista.

Tampoc no podem tancar els ulls davant la utilització de la ràbia de les masses contra la islamofòbia per part de governs contrarevolucionaris com els d'Iran i Síria per a cobrir les seves crisis i els seus atacs contra els pobles i la classe obrera (represions contra els vaguistes dels serveis públics a l'Iran). No obstant això, per a nosaltres, independentment del tipus de règims que tenen damunt, les masses musulmanes mereixen suport davant la humiliació i l'agressió imperialista, sense deixar de respectar totes les cultures i estant a favor de les llibertats. Només lluitem contra la llibertat de bombardejar i saquejar que s'atribueix l'imperialisme sobre tot el món.

Yusuf Barman

França: els joves no han de pagar l'empantanament capitalista

Nou Contracte Precari d'Explotació

Els treballadors francesos venien d'un procés de lluita ascendent on les vagues generals amb les seves massives mobilitzacions i el No en el referèndum de la Constitució europea van ser els seus punts més àlgids. El balanç no és el mateix en les recents mobilitzacions convocades contra els nous contractes: van ser centenars de manifestacions, però els 50.000 de París estan lluny de les lluites anteriors. Entre les unes i les altres es va donar l'esclat de ràbia de les cités de novembre. A LI 65 escribiem, al costat del nostre suport al moviment, que "L'explosió social no arribarà a qüestionar el poder de l'Estat ni de la burgesia com a classe dominant fins que s'assoleixi que la còlera de la joventut i de l'immigrant connecti amb el conjunt de la classe obrera" i que per contra, la burgesia, amb les provocacions de Sarkozy, estava polaritzant per "aprofundir la divisió de la classe obrera i la joventut", i que els principals responsables de que fos així eren la política del PCF, el PS i els grans sindicats que havien anat imposant la divisió i el desclassement i que arribat l'esclat no donaven un pas decidit per posar-se del costat dels joves. El balanç van ser milers de detinguts, deportats, estat d'excepció... i un Estat envalentonat que d'una banda endureix la llei d'immigració i de l'altra legisla el nou contracte. Avui, quan els sindicats convoquen per a fer-li front, la classe -fracturada- no té la força que li caldria. La burgesia sap bé que en aquesta divisió està la seva supervivència. Transcrivim una declaració dels nostres companys del GSI (secció francesa de la LIT-CI)

¿Què respon el govern davant la còlera de la joventut desheretada que ha explotat als barris perifèrics? ¿Què respon el govern davant la joventut amb diploma farta de no aconseguir res, precaritzada en unes pràctiques miserables i sense sortida? Respon amb l'ofensiva, i pega a cops redoblats. Organitza la precarietat per a la joventut com a alternativa a l'atur.

La precarietat és la clau de volta de les polítiques, el punt de convergència de totes les "mesures" de Villepin. És així perquè tradueix directament la necessitat de la burgesia de salvar els seus marges de benefici reduint per tots els mitjans el cost de la mà d'obra. El capitalisme es troba en la necessitat absoluta de pressionar més encara el treball, per treure'n més

tes aquestes conquestes són obstacles en el camí del benefici. És la joventut, el conjunt de futurs assalariats, dels futurs treballadors, qui pateix les ofensives més dures.

Les pràctiques miserables (...); el Contracte de primer treball (CPE) per als joves, i el Contracte de nou treball (CNE) que pren el relleu a partir dels 26 anys: aquest dispositiu no és altra cosa que la promesa de precarietat de per vida. I això, sigui quin sigui el nivell d'estudis. Ja que la reforma ECTS/LMD prepara el terreny per la precarietat des del sistema educatiu. Trencant el contingut nacional dels diplomes, mina la base dels convenis col·lectius i del codi de treball. Arruïna el seu valor de garantia per un jove que ha de vendre la seva força de treball a un empresari(...)

Si la joventut i els treballadors no ho impedeixen, el govern no s'aturarà aquí. Ja està preparat el dispositiu per a una nova ofensiva, destinada a reduir el que queda del dret del treball en conjunt, i amb això totes les conquestes arrencades en grans lluites als interessos de la burgesia. D'aquí a l'estiu, el govern es proposa estendre el principi del CNE i el CPE al conjunt dels contractes de treball, enterrant definitivament el CDI. Això suposa la fi de tota protecció per als assalariats que signin un contracte. I també significa l'arbitrarietat patronal i l'amenaça d'acomiadament per a tots els treballadors. Pel que fa a les

exoneracions de càrregues patronals, esteses també a tot contracte de treball, això suposaria la fi pura i simple del salari indirecte, robat definitivament als treballadors per la burgesia que vol més benefici.

(...)Tot i que una part de la joventut fins ara apartada (particularment aquella en condicions de seguir uns llargs estudis) es veu obligada a córrer de pràctica en pràctica sense l'esperança d'un lloc de treball estable. Ahir com avui, la joventut no acceptarà pagar el preu del gegantesc empantanament capitalista! Avui com ahir, s'ha de mobilitzar, organitzar-se per dir NO, i respondre, amb determinació, a les ofensives dictades pel manteniment del benefici d'uns pocs! El que està en joc en aquesta batalla és clar: la premsa de la patronal és la primera a definir-ho. Així el gran diari burgès "Les échos" precisa que Villepin "es posi en guàrdia per no crear l'espurna que podria tornar a encendre la flama difícilment apagada a finals d'any a les perifèries. (...)

(...). Més que mai, en una situació d'agressió així de greu la solució per als treballadors no és de cap manera la tergiversació sobre 2007, no els discursos que serveixen per entrar a l'acció i entreguen la joventut desarmada a mercè dels cops reforçats de la burgesia. La solució tampoc no és la repetició de jornades d'acció sense futur. No, l'única perspectiva és la mobilització permanent i decidida de tots els sectors de la joventut i de la classe obrera per anar fins al final. En aquesta batalla per la defensa dels seus interessos, els treballadors i els joves només poden comptar amb ells mateixos, amb les seves forces. Per això cridem a la mobilització, en la més àmplia unitat d'acció, de la joventut i dels treballadors, amb els sectors polítics i sindicals, per:

la retirada dels contractes miserables.

la retirada sense condicions del CPE i el CNE

la defensa del codi de treball i dels convenis col·lectius

*Groupe Socialiste Internationaliste
(secció francesa de la LIT-CI)*

suc, i per menys diners. Així, totes les conquestes dels treballadors, tots els avenços socials, que garanteixen un estatut, un salari i condicions de treball decents, to-

La Patagònia rebel

L'associació de l'actual situació amb la dels treballadors rurals patagònics el 1923, corria per la web i realment és explícita. En aquell moment a la paràlisi total dels latifundis de llana britànics, el govern federal va respondre amb l'enviament de l'exèrcit que va massacrar 1.500 obrers. Avui, a la mateixa província, el govern de Kirchner envia efectius amb ordres de detenir els vaguistes i reprimir la lluita contra les petrolieres –i en particular Repsol- després de 15 dies de paràlisi total de les plantes, talls de ruta i enfrontaments armats per alliberar els seus dirigents. (Extractem de la crònica de l'OPI: Organització Periodística Independiente De Santa Cruz , La Nación i Clarín.

Després de les reiterades mobilitzacions dels piqueteros tot exigint treball en aquesta província petroliera de la Patagònia –recordem el seguiment que des d'aquestes pàgines vam fer de la lluita per la llibertat dels treballadors i treballadores presos de Caleta Olivia-, van prendre el relleu successives vagues victorioses de petroliers per millores en les condicions salarials i de treball. El que s'està vivint en aquestes dates s'emmarca entre aquests últims, només que dona un salt en l'extensió i radicalització de la lluita. Seguim els fets.

Durant més de dues setmanes, els treballadors havien paralytitzat les plantes petrolieres que operen a Las Heras i mantenien tallades les rutes. Exigien que el seu conveni d'aplicació no fos el de la construcció sinó el del petroli – gairebé el doble del sou-, que no se'ls descomptés l'impost als guanys i el cobrament dels salaris caiguts en els dies de vaga.

Les petrolieres –amb Repsol al capdavant-, l'Ajuntament i el govern de la província van interposar denúncies contra els treballadors, tant pels talls de rutes com per la paralytització de les plantes, mentre el Sindicat de Petroliers Privats es posi-

cionava en contra de la lluita i, fins i tot, feia acusacions als vaguistes en els mitjans.

L'exigència de repressió va donar els seus fruits el dilluns 6, quan va ser detingut un dels dirigents petroliers mentre estava sent entrevistat en la ràdio. Amb els micròfons encara oberts, i la policia dins l'estudi va afirmar: "Jo els demano seny... però també he de destacar l'esperit indestructible dels treballadors. I això no es fa callar, això no s'empresona".

I no es va empresonar. Passades les dotze de la nit, ja en la matinada del 7, unes 300 persones van envoltar la comissaria, on també es trobaven presos altres dos dirigents petroliers, per exigir l'alliberament. Es donaven les bases dels moviments populars que a Argentina es coneixen com a "puebladas". La policia va reprimir i es va iniciar un tiroteig que va donar mort a un policia, i va ferir policies i manifestants. Abans de les dues de la matinada els tres dirigents petroliers eren alliberats i el conjunt de manifestants marxava cap a la ruta 143 per a seguir amb el tall i el bloqueig total dels accessos als pous petroliers.

Aquella mateixa tarda, entre amenaces als vaguistes, detencions i repressió, era assassinat a cops un piquetero que havia participat en els talls dels dies anteriors: el cadàver va aparèixer llençat en una rasa a Caleta Olivia. I des de Buenos Aires sortia el primer contingent dels 500 gendarmes que es dirigien a Sta Cruz per a reprimir la lluita enviats per Kirchner. Les ordres: acabar amb la vaga i els talls i detenir els vaguistes. L'anunci va enfortir la resposta i al tall es van sumar centenars de pobladors per defensar als petroliers davant les amenaces del Govern. Es va ampliar l'organització i es va iniciar el procés d'assemblees tot incorporant a la població.

Mentre, s'estenia la solidaritat i aquell mateix dia en tota la Patagònia es repetien els comunicats i manifestacions davant les Cases de Sta Cruz, exigint la retirada de gendarmes i l'exigència "a les centrals

sindicals de la CGT i CTA, la convocatòria immediata d'un atur nacional en suport als reclams i pel cessament a les amenaces i la repressió. Així mateix repudiem -diu el comunicat de Neuquén que vam rebre des de Zanón- les declaracions provocadores tant de Luis D'Elia, de la FTV, com del secretari general de petroliers Guillermo Peyreya, en contra de la justa lluita dels treballadors de Las Heras i Pico Truncado."

El 10 a la tarda s'aixecava la mesura després d'acordar-se amb Repsol-YPF que pagarà els dies no treballats i el canvi al gremi dels petroliers mentre segueix la negociació referent a l'impost als guanys.

És un altre triomf parcial, producte no només de la contundència i sacrifici de la lluita obrera, sinó també del procés polític i social que l'envolta. Però és només un esglaó en la lluita de fons que els enfronta a la política del govern de Kirchner amb tots els seus sequaços -institucionals o del mateix moviment obrer- al servei de les multinacionals. Tanquem aquest diari amb els ulls posats en la Patagònia, pendent que no passi com el 1923 que de Rebel es va convertir en Tràgica. Des d'aquesta banda de l'oceà, poden comptar amb tot el nostre suport.

Esther. Barcelona

Les Heras (Sta Cruz. Patagònia. Argentina)

Té 8.382 habitants, dels quals 1200 s'estan allí de manera transitòria i 3.500 són menors d'edat.

Entre agost del 98 i gener de 2000, van haver 22 suïcidis de joves i adolescents d'entre 14 i 32 anys.

El 45% de les mares són solteres. D'elles el 15% són menors de 18 anys.

Últim cens: 2.315 desocupats i 2.142 ocupats. D'aquests últims, 380 són subocupats que cobren menys de 250 pesos (71,3 euros) i altres 520 amb un salari que no supera els 350 (99,8euros).

Els 80% dels que treballen ho fan en el sector petroli

L'islamisme al govern palestí

On duu Hamàs Palestina?

La victòria arrasadora del Moviment de Resistència Islàmica, Hamàs, en les eleccions del 25 de gener a Palestina, és interpretada correctament en tot el món com un rebuig als plans de l'imperialisme i del sionisme per la gran majoria del poble palestí. Els palestins així també condemnen les polítiques conciliadores i corruptes de l'Autoritat Nacional Palestina (ANP) dirigida per AL Fatah, el partit del president Mahmud Abbas. Hamàs, sota la denominació Bloc de Reforma i Canvi, va obtenir 76 de les 132 cadires parlamentàries, contra 43 del Fatah. Ara, la gran incògnita és si Hamàs quedarà fidel al seu objectiu principal de crear un Estat palestí des del mar fins al riu Jordà i basat en la xaria, o es conciliarà amb l'imperialisme, com ho va fer AL Fatah fa més d'una dècada.

L'ascens de Hamàs, com a una alternativa política a Palestina des de fa una dècada, va ser un dels exemples més clars de la ruptura dels corrents islàmics dels governs nacionalistes del món musulmà. De fet, la seva creació el 1987 va ser facilitada pel sionisme sota el govern de Itzak Shamir per contrarestar la llavors inqüestionable força de l'Organització per a l'Alliberament de Palestina (OAP) i el seu principal grup AL Fatah de l'àsser Arafat.

No obstant això, la data clau en l'enfortiment de Hamàs ha estat el 1993 quan l'OAP va signar els acords d'Oslo

trucció i la recuperació de les terres palestines ocupades pels sionistes. Paral·lelament, no va ratificar la legitimitat de l'Autoritat palestina d'Arafat com un mini-Estat, per tant mai no va participar en les institucions de l'Autoritat, ni en les eleccions per al Parlament, creats a partir dels acords.

Així que Hamàs va començar a rellevar a poc a poc la direcció de la lluita del poble palestí contra l'ocupació, mentre l'ANP va entrar en l'atzucac de col·laboració i conciliació amb l'imperialisme i Israel. Una de les conseqüències més mortíferes d'aquesta col·laboració va ser la persecució, repressió i fins i tot assassinat dels militants i els líders de Hamàs, tant pels cossos de seguretat de l'ANP com pel Mossad (servei secret israelià) i la CIA. Hamàs no només va assumir la direcció de la Intifada (sobretot la segona, en el 2000) contra l'ocupació, sinó que va estendre les seves xarxes de caritat principalment en les àrees de sanitat i educació, va criticar i es va oposar a la corrupció i el saqueig de la direcció d'Al Fatah i de l'ANP. Va participar en diverses eleccions municipals i va assumir els ajuntaments en diverses zones importants, sobretot a Gaza. Quan van arribar les eleccions legislatives del gener de 2006, Hamàs ja ocupava una posició de poder en el si del poble palestí que estava desil·lusionat per la traïció, repressió i corrupció del Fatah.

Ara l'imperialisme nord-americà i europeu, i Israel, estan pressionant sobre Hamàs perquè renegui el seu programa de desmantellament de l'Estat israelià i reconegui la seva legitimitat, i perquè dissolgui el seu braç armat (Brigades d'Izaddin al-Kassim). En cas contrari amenacen amb no seguir amb les ajudes econòmiques a Palestina, les dues terceres parts dels seus ingressos nacionals provenen de les donacions dels països imperialistes (al voltant de mil milions de dòlars). Nosaltres rebutgem tota la pressió imperialista sobre Palestina i reivindiquem el dret de governar de Hamàs que ha estat

avalat per la gran majoria (més de 50%) dels votants.

No obstant això, ho reivindiquem no simplement pel principi democràtic burgès, sinó més aviat, perquè l'experiència amb el govern de Hamàs clarificarà el caràcter de Hamàs en la consciència del poble palestí que va disposar esperances en ell. Un caràcter, burgès i contra-revolucionari des del nostre punt de vista, que no ajuda en la lluita per una Palestina laica, democràtica i no racista. Doncs hi ha tot un seguit d'elements que ens fan pensar que Hamàs, a pesar de la seva insistència en no abandonar el lema de destrucció d'Israel, ja ha començat a integrar-se en el sistema previst per Oslo. Per a evitar la immediata pressió de les masses i trobar sortides oportunes, Hamàs ja comença a proposar una "pau a llarg termini" amb Israel. Les condicions que posa (una retirada completa de Gaza, Cisjordània i Jerusalem est; alliberament de tots els presoners; reconèixer el dret de retorn dels refugiats; i un Estat palestí completament sobirà i sostenible) no són tan diferents de les que reivindicava AL Fatah i l'ANP. Ja no existeixen requisits, com ara la lluita armada fins al desmantellament de l'Estat sionista, ni la creació d'una única terra Palestina des del mar fins al riu; aquests objectius queden com a "objectius a llarg termini".

No obstant això, no es tracta d'un canvi brusca, sinó d'un llarg i lent procés d'integració que ve de lluny, i que es contradiu amb el seu discurs antiimperialista, el que va aconseguir fomentar falses esperances dins les masses i d'una banda de l'esquerra mundial.

Integració progressiva

Des del principi l'àsser Arafat i la seva OAP -quan sostenia una posició de monopoli sobre la representació del poble palestí- van tractar Hamàs com a un rival polític i ideològic sota la direcció dels Germans Musulmans egipcis, i més fidel a les monarquies com ara Jordània i Aràbia Saudí que als governs nacionalistes. No obstant això, aquesta actitud d'Arafat no va impedir a Hamàs el 1990 demanar la seva integració en l'organisme parlamentari del Consell Nacional de Palestina posant com a condicions revisar l'estratègia de l'OAP i un mínim de 40% dels escons, condicions que van ser rebutjades per l'OAP. Després de repre-

amb Israel tot renegant al seu programa històric de creació d'una Palestina laica, democràtica i no racista. Hamàs, evidentment no estava per un Estat laic ni democràtic, no obstant això va mantenir la no l'acceptació de l'Estat racista d'Israel i va seguir reivindicant la seva des-

sentar un important paper en la primera Intifada els anys 1987-1993, Hamàs va arribar a pensar que les institucions creades a partir dels acords d'Oslo (1993) anaven destinades a la seva eliminació i va declarar il·legítima l'Autoritat palestina, i no només va boicotejar les eleccions presidencials i legislatives de 1996, sinó que va donar la continuació de la resistència armada.

Però mentrestant, Hamàs va sostenir una segona política més silenciosa. Primer, no va rebutjar la participació en les eleccions municipals, amb l'argument que les administracions locals eren institucions de servei anteriors als acords d'Oslo, i no organismes polítics creats per aquells. No obstant això, les municipalitats es van convertir per a Hamàs en instruments per a llançar ponts amb les autoritats de l'OAP, i amb l'enemic: els alcaldes israelians. I en segon lloc, Hamàs no va deixar de buscar pactes amb l'ANP i en les negociacions no oficials amb l'OAP/ANP en els mesos previs de les eleccions de 1996, va acordar una treva a canvi d'intercanvi de presoners i d'estendre les discussions sobre les modalitats d'una eventual participació de Hamàs en les eleccions.

Després de les eleccions l'ANP va obrir una gran campanya ofensiva contra Hamàs, que va impactar amb força sobre el moviment islamista i va imposar sobre ell la legitimitat i supremacia de la institucionalitat, no obstant això, no va aconseguir eliminar-lo. Així que Arafat va engegar una segona política, la d'integració de Hamàs, fins i tot visitant al seu líder espiritual, el xeic Ahmed Yasin, convidant-los a participar en els organismes governamentals. Amb l'inici de la segona Intifada el 2000, es va desenvolupar entre l'OAP i Hamàs una cooperació competitiva contra l'enemic comú que voldria aixafar no només la lluita de les masses, sinó també l'OAP i Arafat per no poder controlar-la. La direcció política de Hamàs generalment donava suport a les iniciatives de l'ANP, fins a acudir a la treva unilateral que Arafat va declarar el 2003. La incapacitat de l'ANP de governar sola davant la gravetat del conflicte i de la lluita, d'una banda, i la creixent aspiració de Hamàs de compartir el poder, per l'altra, van trobar respostes positives d'ambdós partits, i al final Arafat va decretar el primer torn de les eleccions per a les autoritats locals –posposades des del 1996– per a finals

del 2004, que obririen les portes a Hamàs per integrar-se en el sistema creat a Oslo.

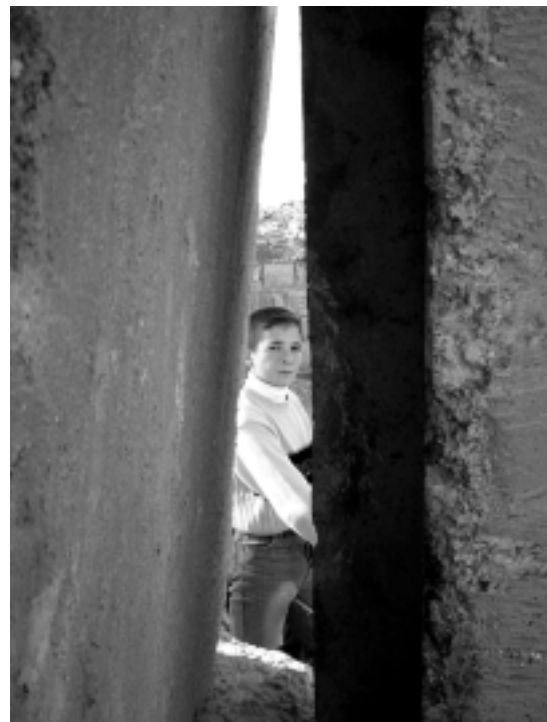
La política d'Abbas

Després de la mort d'Arafat el novembre del 2004, el llavors primer ministre, Mahmud Abbas (Abu Mazen) es va elevar a la presidència i, tant per la força que va arribar a tenir Hamàs dins les masses palestines, com per la necessitat de suport del moviment islamista que tenia Abbas per arribar a acords amb Israel i l'imperialisme, va començar la integració total de Hamàs en el sistema. La política de conciliació d'Abbas tenia com a objectiu l'estabilització de les relacions amb Israel i l'imperialisme nord-americà, i també "ordenar la casa". Evidentment cap dels objectius era possible sense la participació de Hamàs. Així que Abbas va llançar una estratègia d'incorporació de Hamàs en l'estructura "legal i legítima", a partir de la qual el moviment islamista quedaria obligat a parar la seva lluita armada contra Israel, i fins i tot a desarmar-se.

Les negociacions, recolzades fortament per Egipte, van culminar amb la Declaració d'El Caire signada el març del 2005, segons la qual les faccions i els seus militants armats acceptaven una llarga treva (tahdi'a) durant tot l'any 2005, i l'administració organitzaria les eleccions legislatives i locals sense més retard. Altres punts com el començament de les discussions d'incorporació de Hamàs i Jihad Islàmica en l'OAP, i el no utilitzar armes en les disputes internes assenyalaven clarament que ja s'havia avançat en el curs de la integració.

Sembla que l'oferta d'Abbas li va arribar a Hamàs en el moment just. Perquè, en primer lloc, amb el seu paper en la lluita s'havia col·locat en el centre del conflicte i havia crescut fins als seus límits màxims, i ara la burgesia palestina esperava una "solució" per a la zona. I la demanaven també els Germans Musulmans com a guardians dels interessos de la burgesia islamista, i precisament per això, davant la recerca de l'exiliat capdavanter del buró polític de l'organització, Haled Mesheal, la benedicció dels Germans de l'acord d'El Caire, el Consell Consultiu (majlis shura) d'aquest centre mundial del moviment islamista va donar el seu consentiment positiu.

Per altra banda existien conjuntu-

res favorables per a Hamàs per a acceptar l'acord sense témer que la seva integració en l'ANP dividís el moviment i posés en qüestionament els seus objectius bàsics. La retirada d'Israel de Gaza va ser folgadoament atribuïda a la lluita de Hamàs, i les bases del corrent suspicaces de la corrupció de l'OAP ara demanaven que l'organització s'involucrés en la reconstrucció de la zona. Segons un estudi del Centre Palestí d'Observació, durant la retirada d'Israel a Gaza, en la classificació de les preocupacions de la població de la zona l'atur va ocupar per primera vegada la primera fila, davant l'ocupació. L'altra conjuntura favorable era que els acords d'Oslo en general ja havien col·lapsat i així, Hamàs no havia de veure's culpable o conciliador a participar en les institucions polítiques producte dels mateixos. I finalment, la combinació de treva, legitimitat electoral i integració servia per a distingir la Jihad territorial de Hamàs per l'alliberament nacional de la Jihad global d'Al-Qaeda, i també podria protegir els seus líders i militants dels assassinats selectius d'Israel, i fins i tot de l'OAP.

I ara?

Fa més de deu anys quan l'OAP d'Arafat deixava de costat la consigna d'un Estat palestí laic, democràtic i no racista, i girava les seves pistoles des de l'enemic per a apuntar al seu propi poble i les seves organitzacions lluitadores, Hamàs va sobreviure la repressió, les tortures

i els assassinats tant de l'ANP com d'Israel i de l'imperialisme. I ara, amb el més de 50% dels vots del poble palestí és una realitat que ningú, ni l'imperialisme, pot ignorar. Així que el sionisme i l'imperialisme comencen a promoure una altra faceta de la seva política de dominació, la de "reacció democràtica" per a absorbir i incorporar Hamàs en el sistema, evidentment no deixant anar mai de la mà ni el pal ni els dòlars.

Malgrat Hamàs ja està preparat per a aquesta integració per tot el que venim explicant, la seva incorporació en el sistema imperialista no serà fàcil ni ràpida. Doncs tota la seva credibilitat entre les masses ve de la seva lluita contra l'ocupació, però no només la de Gaza i Cisjordània, sinó de tota Palestina. Per això no li serà fàcil abandonar la consigna de destrucció de l'Israel sionista, però no hi ha dubte que tant els "think-tanks" de l'imperialisme com els propis líders de Hamàs buscaran "solucions per confortar" les parts. Per això, no cal estranyar-se quan Haled Masheal declara al semanari alemany Der Spiegel que Hamàs considera els acords com fets acomplerts, referint-se als acords d'Oslo on l'OAP va reconèixer l'existència d'Israel. Masheal també explica a Reuters que com a partit mai no reconeixeran Israel, no obstant això ho convertiran en un "objectiu a llarg termini" per a buscar una treva estable. "Si vostès (Israel) volen acceptar el principi d'una treva de llarg termini, llavors estem llestos per a negociar amb vostès sobre les condicions d'aquesta treva", diu Masheal. I da-

vant les pressions de l'imperialisme ianqui i europeu sobre el desmantellament dels seus cossos armats, Masheal ofereix la solució de "crear un exèrcit palestí que englobi al braç armat de Hamàs, les forces de seguretat actuals i els altres grups armats" (La Vanguardia).

Les ofertes de Hamàs no queden sense respostes. Israel, mentre assassina selectivament als militants de Jihad Islàmica que van boicotejar les eleccions, també està en procés de negociar amb Hamàs. Segons La Vanguardia, Shimon Peres, número dos del partit d'Olmert, Kadima, va declarar que el Govern d'Israel ha de mantenir negociacions amb l'executiu palestí de Hamàs amb la condició que no vagin a la taula de negociacions amb els seus fusells. També un alt oficial de l'exèrcit israelià va declarar a Maariv que a pesar de la posició oficial del Govern,

al final haurien de parlar amb Hamàs. Segons ell, ja hi ha contactes oficials entre sectors de Hamàs i alts càrrecs de les forces de seguretat israelianes per a resoldre problemes municipals.

Cal dir que el moviment islamista mundial, per la seva ala palestina, Hamàs, està davant una prova determinant per a deixar clar el seu caràcter polític: ¿seguirà lluitant per una Palestina lliure de l'ocupació sionista i imperialista, o bé ho posposarà a un "futur" indeterminat per a servir a la burgesia conciliant-se amb l'imperialisme? Molt aviat serà més perceptible en la consciència de les masses la necessitat d'una alternativa obrera i popular per aconseguir l'objectiu principal: un Estat palestí democràtic, laic i no racista.

Yusuf Barman

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>